

РЕШЕНИЕ

№ 263

гр. София, 24.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на десети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Бистра Николова

Членове: Тодор Тодоров
Милен Василев

при участието на секретаря Радиана Д. Андреева
като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20231001000002 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от ГПК във вр. с чл. 633, ал. 1 ТЗ.

Образувано е по въззивна жалба от 3.11.2022 г. на ответника „*** – А1-А-1“ ЕООД срещу решението от 27.10.2022 г. по т.д. № 5/2022 г. на Окръжен съд – гр. Монтана, с което е открито производство по несъстоятелност спрямо дружеството и е обявено в несъстоятелност при условията на чл. 632, ал. 1 ТЗ, при начална дата на неплатежоспособност 14.02.2020 г.

В жалбата се твърди, че неправилно и необосновано първоинстанционният съд е приел, че ответникът е в състояние на неплатежоспособност. Този извод бил направен при неизяснена фактическа обстановка, резултат от неизпълнените от съда служебни задължения за събиране на доказателства. Твърди се, че съдът не е взел предвид обявените и заявените за обявяване в Търговския регистър ГФО на дружеството, а и не ги е изискал от НАП наред с други данни за финансовото състояние. Поддържа се, че липсвало основание за прилагане на чл. 632, ал. 1 ТЗ, тъй като не било ясно как съдът е достигнал до извода, че наличното имущество на дружеството не е достатъчно за покриване на началните разноски за несъстоятелността. Обявяването на дружеството в несъстоятелност и прекратяването на дейността му силно накърнявало правната и икономическа сфера на ответното дружество. Сочи се, че искането по чл. 625 ТЗ било израз на междуфирмена война и злоупотреба с право от молителя, който бил конкурент на ответника.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени решението и да отхвърли молбата по чл. 625 ТЗ. Претендира разноски.

Въззиваемата страна „Балкан АС“ ЕООД – молител в производството – в писмена молба от 7.04.2023 г. оспорва жалбата.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое

убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на въззиваемия, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от „Балкан АС“ ЕООД с молба от 7.01.2022 г., с която на осн. чл. 625 ТЗ същият е поискал откриване на производство по несъстоятелност спрямо „*** – А1-А-1“ ЕООД.

В молбата се твърди, че ответникът е арендатор по сключени с трети лица договори за аренда на земеделски земи, чиято собственост впоследствие ищецът придобил, поради което и на осн. чл. 17, ал. 2 от Закона за арендата в земеделието е заместил арендодателите като страна в договорите за аренда за целия им срок, тъй като били вписани. Посочените договори били търговски сделки за ответника съобразно чл. 286, ал. 1 ТЗ, като по тях ответникът имал непогасени задължения за арендни плащания към ищеца за периода 2017 – 2021 г. в общ размер на 2 044,60 лв., заедно със лихвите за забава от падежа. Твърди се, че ответникът е спрял плащанията и е изпаднал в състояние на неплатежоспособност.

По делото е представен договор от 17.03.2017 г. за аренда на земеделска земя с нотариална заверка на подписите, с който арендодателят К. Г. Д. е предоставил на арендатора „*** – А1 – А1“ ЕООД за временно и възмездно ползване следния земеделски имот: нива, представляваща имот № 373021 с площ от 10,223 дка, находяща се в землището на с. ***, област ***, м. „****“, втора категория, за срок от 5 стопански години, считано от 1.10.2017 г. до 1.10.2022 г., срещу арендно плащане в размер на 50 лв./дка, дължимо до 30.11 на съответната стопанска година.

С нотариален акт № 69/27.04.2018 г., том VII, рег. № 3596, нот. дело № 494/2018 г. на нотариус С. С., продавачът К. Г. Д. е продал на купувача „Балкан АС“ ЕООД същия земеделски имот срещу цена от 12 268 лв.

Представена е уведомително писмо с изх. № 2/15.05.2018 г., съдържащо уведомление от ищеца до ответника, че е закупил и е собственик на процесния земеделски имот, като е посочил и номер на банкова сметка, по който следва да се превеждат дължимите арендни плащания за същия имот. Писмото е било изпратено на ответника по пощата с обратна разписка, която е върната в цялост с отбелязване на 5.06.2018 г. – „непотърсен“.

Във въззивното производство са представени ГФО на ответника към 31.12.2019 г., 31.12.2020 г., 31.12.2021 г. и 31.12.2022 г.; извадки от регистър на имоти с действащи договори за аренда/наем за стопанските 2019/2020 г., 2020/2021 г. и 2021/2022 г.; извлечения от аналитичен регистър от сметки 401, 501, 503; извлечение от инвентарна книга към 31.01.2023 г.; нотариален акт № 161/28.11.2013 г., том XXV, рег. № 12404, нот. дело № 1920/2013 г.; вносна бележка от 16.02.2023 г. за преведена по банков път от ответника на ищеца сумата 2044,60 лв. по процесния договор за аренда; удостоверение*** – А1е с изх. № 519-075/24.02.2023 г. от „Юробанк България“ АД; споразумителен протокол от 12.08.2022 г., сключен между ответника и „Весинвест 777“ ЕООД; съобщение с изх. № 832/26.01.2023 г. за прекратено изп. дело № 20201630420019 на ДСИ при РС Монтана, по което длъжник е ответникът, а вискател е „Пиргос Агро“ ООД; удостоверение*** – А1е с изх. № 120202300046387/8.03.2023 г. на НАП – ТД Велико Търново, според което ответното дружество няма непогасени публични задължения.

Във връзка с установяване на финансовото състояние на ответника във въззивното производство е прието заключение от 20.03.2023 г. на съдебно-счетоводна експертиза, извършена от вещото лице С. М.. Заключение е изготвено въз основа на данните по делото и счетоводството на ответника. Вещото лице е установило, че ответникът е осчетоводил като

задължения към ищеца претендираното вземане в размер на 2 044,60 лв., но същото е било погасено с преводно нареждане от 16.02.2023 г. с посочено основание „*** – А1 – А1“ ЕООД аренда за имот 373021 за 2017 – 2021 г.

Общо **осчетоводените от ответника** задължения според ГФО са в следните обобщени размери:

	Краткосрочни задължения /с падеж до 1 г./ хил. лв.	Дългосрочни задължения /с падеж над 1 г./ хил. лв.	ОБЩО – хил. лв.
към 31.12.2019 г.	669	0	669
към 31.12.2020 г.	628	0	628
към 31.12.2021 г.	490	0	490
към 31.12.2022 г.	450	0	450

Вещото лице е изготвило подробна разбивка по пера на различните осчетоводени задължения към 31.12.2022 г. – по отделни кредитори и размери. Посочено е, че в процеса на изготвяне на заключението е представено удостоверение*** – А1е с изх. № 519-075/24.02.2023 г. на „Юробанк България“ АД, според което към посочената дата ответникът няма непогасени кредитни задължения към банката, каквито са счетоводно отразени към предходна дата – 31.12.2022 г.

Според ССЕ ответникът **по счетоводни данни** притежава имущество на следната **балансова** стойност:

хил. лв.

№	Раздели, пера и статии на баланса	31.12. 2019 г.	31.12. 2020 г.	31.12. 2021 г.	31.12. 2022 г.
A.	Дълготрайни активи	86	63	45	35
I.	<i>Материални активи</i>	86	63	45	35
	<i>Земи и сгради, в т.ч.</i>	4	4	4	4
	<i>- Земли</i>	4	4	4	4
	<i>Машины, произв. оборудване и апаратура</i>	72	48	30	20
	<i>Предоставени аванси и ДМА в процес на изграждане</i>	10	11	11	11
II.	<i>Нематериални активи</i>	0	0	0	0
B.	Краткотрайни активи	1 006	1 031	941	829
I.	<i>Материални запаси</i>	198	65	47	42
	<i>Незавършено производство</i>	78	12	47	42
	<i>Стоки</i>	120	53	0	0
II.	<i>Вземания</i>	758	869	888	779
	<i>От клиенти и доставчици</i>	170	193	162	142
	<i>Други вземания</i>	588	676	726	637
III.	<i>Парични средства</i>	50	97	6	8
	<i>Касови наличности</i>	50	72	6	8

№	Коефициенти	31.12. 2019 г.	31.12. 2020 г.	31.12. 2021 г.	31.12. 2022 г.	Препоръчителни граници
1.	Обща ликвидност	1,50	1,64	1,92	1,84	от 1 до 3
2.	Бърза ликвидност	1,21	1,54	1,82	1,75	от 0,6 до 0,7
3.	Незабавна ликвидност	0,17	0,46	0,03	0,03	от 0,3 до 0,4
4.	Абсолютна ликвидност	0,17	0,46	0,03	0,03	минимум 0,2
5.	Финансова автономност	0,63	0,74	1,01	1,15	минимум 0,5
6.	Задлъжнялост	1,58	1,35	0,99	0,87	максимум 3,00

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 633, ал. 1 ТЗ и е допустима. Разгледана по същество е **основателна**.

I. По искането по чл. 625 ТЗ

Предмет на разглеждане е молба за откриване на производство по несъстоятелност на основание „неплатежоспособност“. Липсва искане в молбата за откриване на производството на основание „свръхзадълженост“, което лимитира предмета на делото с оглед диспозитивното начало.

По действащото българско право производство по несъстоятелност може да се открие: **1)** спрямо определени лица, **2)** по искане на определени лица, и **3)** при наличие на определени материалноправни основания.

1. Лицата, спрямо които може да се открие производство по несъстоятелност, са: **1)** търговците по смисъла на чл. 1 ТЗ, с изключение на публичните предприятия, упражняващи държавен монопол или създадени с особен закон – чл. 607а, ал. 1 и чл. 612, ал. 1 ТЗ, **2)** неограничено отговорните съдружници в търговско дружество, спрямо което е открито производство по несъстоятелност, включително починали и/или заличени в търговския регистър – чл. 610 и чл. 611, ал. 2 ТЗ, **3)** починал или заличен едноличен търговец – чл. 611, ал. 1 ТЗ, **4)** лице, което прикрива търговска дейност чрез неплатежоспособен длъжник – чл. 609 ТЗ, **5)** сдружения и фондации – чл. 14, ал. 4 ЗЮЛНЦ.

В конкретния случай ответникът „*** – А1 – А1“ ЕООД попада в първата категория лица – предвид качеството му на търговско дружество той представлява търговец по формата си съобразно чл. 1, ал. 2 ТЗ.

2. Кръгът на лицата, по искане на които може да се открие производство по несъстоятелност е очертан в чл. 625 във вр. с чл. 608, ал. 1 ТЗ и той включва: **1)** длъжникът, **2)** кредитор, притежаващ **изискуемо** парично вземане по чл. 608, ал. 1, т. 1 ТЗ – породено от или отнасящо се до търговска сделка, включително нейната действителност, изпълнение, неизпълнение, прекратяване,

унищожаване и разваляне, или последиците от прекратяването ѝ, **3)** Националната агенция по приходите за **изискуемите** парични вземания по чл. 608, ал. 1, т. 2 и 3 ТЗ – публичноправно задължение към държавата или общините, свързано с търговската дейност на длъжника, или частно държавно вземане, или **4)** Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“ за изискуемите вземания по чл. 608, ал. 1, т. 4 ТЗ – задължения за изплащане на трудови възнаграждения към най-малко една трета от работниците и служителите, които не са изпълнени повече от два месеца.

Извън първата хипотеза /искането да е на длъжника/ в останалите хипотези е необходимо наличието на **непогасено изискуемо вземане** от съответния вид да се установи **към момента на последните устни състезания по делото**. При липса на такова вземане молбата подлежи на отхвърляне, независимо от финансовото състояние на ответника.

Ищецът „Балкан АС“ ЕООД основава легитимацията си на твърдението, че е кредитор на ответника с изискуеми и неплатени парични вземания за арендни плащания за периода 2017 – 2021 г. в общ размер на 2 044,60 лв., произтичащи от представения договор от 17.03.2017 г. за аренда на земеделска земя относно земеделски имот № 373021 с площ от 10,223 дка, находящ се в землището на с. ***. От договора от 17.03.2017 г. е видно, че същият е сключен между ответника като арендатор и собственика К. Г. Д. като арендодател, който обаче впоследствие е прехвърлил собствеността върху имота на ищеца с представения нотариален акт № 69/27.04.2018 г. за покупко-продажба. Доколкото договорът за аренда е бил вписан, то на осн. чл. 17, ал. 1 и 2 от Закона за арендата в земеделието ищецът е заместил арендаторът като страна по договора и на него се дължат арендните плащания. Договорът за аренда има характера на търговска сделка по смисъла на чл. 286 ТЗ за ответника, доколкото несъмнено е свързан с упражняването от ответника занятие в сферата на земеделието /чл. 286, ал. 1 ТЗ/. Уговореното в него годишно арендно плащане е в размер на 50 лв./дка за стопанска година, т.е. 511,15 лв. за целия имот. Ответникът не оспорва сключването и редовното действие на договора, нито встъпването на ищеца в правата на арендатор. Не е спорно и възникването и дължимостта на вземанията за арендни плащания за периода 2017 – 2021 г. в общ размер на 2 044,50 лв., които вземания са и надлежно осчетоводени от ответника, т.е. задълженията са безспорни.

От допълнително събраните във въззивното производство доказателства се установява, че тези парични задължения на ответника към ищеца са били погасени чрез банков превод от 16.02.2023 г. – видно от представеното преводно нареждане, както и от заключението на ССЕ. Ищецът не е оспорил това обстоятелство и събраните доказателства, поради което въззивният съд приема, че те вярно отразяват действителността. Ищецът не твърди и доказва, че притежава друго непогасено парично вземане към ответника. При това положение към днешна дата е отпаднала неговата активна материалноправна легитимация да иска откриване на производство по несъстоятелност спрямо ответника, което е достатъчно за отхвърляне на молбата по чл. 625 ТЗ. Независимо от това и за пълнота на изложението съдът ще разгледа и дали е налице основание по чл. 607а ТЗ, което има значение с оглед разпределение на отговорността за разноси в настоящото производство с оглед това дали ответникът е дал повод за завеждане на делото, доколкото плащането на вземането към ищеца е настъпило в хода на процеса.

3. Съгласно чл. 607а ТЗ материалноправни основания за откриване на производство по несъстоятелност са следните имуществени състояния на длъжника: 1) неплатежоспособност – общото основание, приложимо спрямо всички видове длъжници, и 2) свръхзадълженост –

специално основание, приложимо спрямо капиталовите търговски дружества по смисъла на чл. 64, ал. 3 ТЗ /ООД, АД или КДА/. Предвид диспозитивното начало в гражданския процес предметът на дължимата от съда защита следва да се ограничи до това от посочените основания, които са изтъкнати в молбите по чл. 625 или чл. 629, ал. 4 ТЗ. В конкретния случай молителят се е позовал на наличието на неплатежоспособност на ответника, което лимитира обхвата на съдебната проверка.

4. Според чл. 608, ал. 1 ТЗ неплатежоспособен е търговец, който не е в състояние да изпълни **изискуемо**: **1)** парично задължение, породено от или отнасящо се до търговска сделка, **2)** публичноправно задължение на държавата или общините, свързано с търговската му дейност, или **3)** задължение по частно държавно вземане. Посочената разпоредба не е единствената относима към понятието „неплатежоспособност“, а елементите му са очертани и в чл. 631 ТЗ, според който молбата се отхвърля, когато се установи, че затрудненията на длъжника са временни или че той разполага с имущество, достатъчно за покриване на задълженията, без опасност за интересите на кредиторите.

Систематичното тълкуване на двете разпоредби са дали основание на правната теория [1] и съдебната практика [2] да приемат, че неплатежоспособността е обективно съществуващо имуществено състояние на длъжника, характеризиращо се с *трайна невъзможност на същия да изпълни посочено в чл. 608, ал. 1 ТЗ изискуемо парично задължение чрез наличните си парични и други реално ликвидни активи*. По традиция невъзможността се определя като обективна, но по същество тя е субективна, каквато е всяка невъзможност за изпълнение на паричен дълг предвид чл. 81, ал. 2 ЗЗД /обективно е икономическото състояние на длъжника, а не невъзможността му да плати/. Обективната невъзможност за изпълнение предполага изпълнението да не е възможно нито от длъжника, нито от трето лице, поради възникнало външно събитие /случайно събитие или непреодолима сила/ и то би довело до освобождаване на длъжника от задължението му спрямо кредитора /чл. 89 ЗЗД/, което при паричните задължения по дефиниция е изключено, тъй като пари в оборота обективно винаги има. Обстоятелството, че длъжникът не разполага с необходимите парични средства и достатъчно ликвидно имущество е типичен пример за субективна невъзможност за изпълнение /по смисъла на общото облигационно право/, което именно е и причината същият да продължи да отговаря спрямо кредитора за неплащането, а това обуславя и възможността спрямо него да се проведе принудително изпълнение, форма на което и е производството по несъстоятелност [3].

Длъжникът е стопански способен да изпълни **изискуемите си парични задължения** тогава, когато е в състояние да осигури **парични** средства за **пълното** им заплащане. В подобно икономическо състояние той се намира или ако разполага с налични парични средства или ако разполага с такива непарични активи, които могат **в кратък срок** да се преобразуват в парични средства, *достатъчни да покрият всички изискуеми задължения*. Следователно, само по себе си притежанието на имуществени активи от всякакъв характер, дори на стойност надхвърляща размера на изискуемите парични задължения, не е достатъчно да обуслови извод за платежоспособност на длъжника. Релевантно е единствено притежанието на парични средства или **на реално ликвидни** от икономическа гледна точка активи – такива, които могат да се преобразуват *за кратък период от време* в парични средства на цена, близка до справедливата пазарна стойност [4]. По правило тези ликвидни активи следва да са такива, че тяхното преобразуване /осребряване/ да не води до нарушаване на статута на длъжника като действащо предприятие, т.е. до преустановяване на търговската му дейност, което пък би нарушило

интересите на кредиторите с още неизискуеми вземания. Поради това е прието, че по принцип релевантни за платежоспособността на длъжника са само активите, които счетоводно се класифицират като *краткотрайни /текущи/*. Те от своя страна се подразделят на четири групи – *материални запаси /суровини и материали, незавършено производство, стоки и готова продукция, предоставени аванси/, краткосрочни вземания /с падеж до 1 година/, краткосрочни инвестиции /акции, облигации, дялове и др. подобни, закупени със спекулативна цел – т.е. за препродажба/ и парични средства /в брой или по банкови сметки/*. Краткотрайните активи на предприятието, за разлика от дълготрайните активи, които се използват за повече от един отчетен период /1 година/, участват *еднократно* в стопанския процес, при което за длъжника са налице текущи постъпления, които именно са източник на средствата за погасяване на краткосрочните, съответно текущите, задължения при едно действащо предприятие. Същевременно, формалното счетоводно класифициране на даден актив като краткотраен не е достатъчно за годността му да служи за обосноваване на платежоспособността на длъжника. Това е така, защото в редица случаи начинът на осчетоводяване на един актив като краткотраен или дълготраен е въпрос на счетоводната политика на предприятието и защото самото осчетоводяване не всякога отразява реалността /счетоводните регистри са частни документи на самия длъжник, който има интерес да включва в тях само изгодни за себе си обстоятелства/. Ето защо независимо от счетоводното класифициране на даден актив като краткотраен, същият е от значение за платежоспособността на длъжника единствено ако *реално съществува и ако е реално ликвиден /продаваем, събираем/* в обозрим кратък срок. Съответно – длъжникът е неплатежоспособен ако не притежава подобни краткотрайни и реално ликвидни активи, достатъчни да покрият всичките му изискуеми парични задължения от вида на чл. 608, ал. 1 ТЗ. Понятието за неплатежоспособност по чл. 608, ал. 1 ТЗ е правно, а не счетоводно, което налага при преценката за наличието ѝ да се изследват правните елементи от неговия фактически състав, а част от тях е реалната имуществена неспособност за генериране на парични средства за покриване на изискуемите парични задължения, преценена въз основа на действително /а не само счетоводно/ ликвидните активи на длъжника.

За да бъде открито производство по несъстоятелност е необходимо състоянието на неплатежоспособност да е налице към момента на последните устни състезания по делото[5]. В практически аспект това предполага следната поредност на изследване: **1)** дали към датата на последните устни състезания длъжникът разполага с реално ликвидни активи, достатъчни да покрият всичките му установени изискуеми парични задължения, и **2)** при отрицателен отговор – дали затрудненията му не са временни по смисъла на чл. 631 ТЗ. Ако отговорът на първия въпрос е положителен, то без значение се явява отговорът на втория въпрос – молбата по чл. 625 ТЗ се явява неоснователна. Ако отговорът на въпроса е отрицателен, то се пристъпва към втория етап на изследване, при който се преценява трайния характер на състоянието на длъжника, което по необходимост предполага извършване на цялостен финансово-икономически анализ на дейността на длъжника в достатъчно продължителен период назад. Този анализ следва да се извърши въз основа на събраните по делото доказателства, вкл. и на заключение на съдебно-счетоводна експертиза, установяваща основните финансови показатели за дейността на длъжника, и по-специално – коефициентите за ликвидност и финансова автономност. При така очертан план на изследване въззивният съд намира следното по конкретиката на настоящия казус:

5. За установяване на задълженията на ответника във въззивното производство са събрани писмени доказателства и е изслушано заключение на ССЕ, което е анализирано финансовото състояние в период 2019 – 2022 г., което заключение не е оспорено от нито една от страните.

От същото се установява, че към 31.12.2021 г. всички задължения на ответника са краткосрочни и са в размер на 490 хил. лв., а към 31.12.2022 г. те са в размер на 450 хил. лв.

От същото неоспорено заключение е видно, че ответникът притежава краткотрайни активи към **31.12.2021 г.** на обща стойност **941 хил. лв.**, включващи: 1) 47 хил. лв. – материални запаси; 2) 888 хил. лв. – вземания; 3) 6 хил. лв. – парични средства. Установено е и, че към **31.12.2022 г.** краткотрайните активи са на обща стойност **829 хил. лв.**, от които: 1) 42 хил. лв. – материални запаси; 2) 779 хил. лв. – вземания; 3) 8 хил. лв. – парични средства. Ищецът не е оспорил наличието и реалната събираемост на осчетоводените вземания, поради което те представляват ликвиден краткотраен актив на ответника, който е напълно релевантен при преценката за платежоспособността на дружеството. Този размер на краткотрайните активи надхвърля около 2 пъти общият размер на задълженията. На база така установените пасиви и активи в заключението на ССЕ са изчислени финансовите показатели и коефициенти за ликвидност на ответното дружество, което установява, че тези показатели са значително над минималните.

Ето защо следва да се приеме, че ответникът разполага с ликвидни активи, които са достатъчни да покрият **всички установени** изискуеми парични задължения. Това само по себе си изключва състоянието на неплатежоспособност, тъй като такава може да има само при недостатъчност на ликвидните краткотрайни активи. Тъй като такава недостатъчност не е налице, то не е необходимо да се пристъпва към втория етап на преценка – дали затрудненията не са временни по смисъла на чл. 631 ТЗ.

Следователно и като краен извод се налага, че към датата на последните устни състезания по настоящото дело, а и към датата на подаване на молбата по чл. 625 ТЗ, не се установява състояние на неплатежоспособност на ответното дружество по смисъла на чл. 608 ТЗ.

Ето защо обжалваното решение следва да се отмени, а молбата да се отхвърли.

II. По разноските за производството

При този изход на спора право на присъждане на разноски има само ответника, доколкото не се установява да е дал повод за завеждане на делото предвид липсата на установено към датата на подаване на молбата състояние на неплатежоспособност.

Същият е доказал разноски в общ размер на 3 825 лв., от които: 1) 125 лв. – за заплатената държавна такса по жалбата; 2) 3 000 лв. – за заплатеното адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция по представения договор за правна защита и съдействие; и 3) 700 лв. – за заплатения депозит за ССЕ. В молба от 7.04.2023 г. ищецът е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което съдът намира за основателно. Фактическата и правна сложност на делото и обема на извършените във въззивната инстанция процесуални действия не оправдават хонорар, надвишаващ два пъти минималния по чл. 7, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, който е 1 500 лв. По тази причина в тази част разноските следва да се намалят до 1 500 лв., т.е. общо следва да се присъдят разноски в размер на 2 325 лв.

Така мотивиран Софийският апелативен съд,

[1] вж. В. Попова, Коментар на ТЗ – част IV, изд. 1996 г., стр. 65 – 83; В. Таджер, Несъстоятелност по ТЗ, изд. 1996 г., стр. 47 – 50; Г.

Стефанов, Търговска несъстоятелност, изд. 2011 г., стр. 61 – 75; С. Стефанов в „Актуални въпроси на производството по несъстоятелност“, изд. 2015 г., стр. 42 – 67; Г. Григоров, Несъстоятелност, изд. 2017 г., стр. 172 – 191.

[2] вж. решение № 64/23.03.2010 г. по т.д. № 959/2009 г. на ВКС, II т.о.; решение № 115/25.06.2010 г. по т.д. № 169/2010 г. на ВКС, II т.о.; решение № 90/20.07.2012 г. по т.д. № 115/2011 г. на ВКС, I т.о.; решение № 118/9.08.2013 г. по т.д. № 1042/2012 г. на ВКС, I т.о.; решение № 54/8.09.2014 г. по т.д. № 3035/2013 г. на ВКС, II т.о.; решение № 201/11.12.2014 г. по т.д. № 659/2014 г. на ВКС, I т.о., решение № 71/30.04.2015 г. по т.д. № 4254/2013 г. на ВКС, I т.о., и др.

[3] така В. Попова, Коментар на ТЗ – част IV, изд. 1996 г., стр. 81.

[4] така решение № 71/30.04.2015 г. по т.д. № 4254/2013 г. на ВКС, I т.о.

[5] така решение № 54/8.09.2014 г. по т.д. № 3035/2013 г., решение № 216/29.11.2016 г. по т.д. № 448/2016 г. на ВКС, II т.о. и др.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението от 27.10.2022 г. по т.д. № 5/2022 г. на Окръжен съд – гр. Монтана, и вместо това постановява:

ОТХВЪРЛЯ молбата на „Балкан АС“ ЕООД с ЕИК – 204858500, със седалище и адрес на управление – гр. Перник, ул. „Средец“ № 1, за **откриване на производство по несъстоятелност спрямо „*** – А1-А-1“ ЕООД** с ЕИК – 202307943, със седалище и адрес на управление – гр. Монтана, ж.к. „Изгрев“, бл. 2, вх. В, ет. 1, ап. 2.

ОСЪЖДА „Балкан АС“ ЕООД с ЕИК – 204858500, със седалище и адрес на управление – гр. Перник, ул. „Средец“ № 1, да **заплати на „*** – А1-А-1“ ЕООД** с ЕИК – 202307943, със седалище и адрес на управление – гр. Монтана, ж.к. „Изгрев“, бл. 2, вх. В, ет. 1, ап. 2, **на осн. чл. 78, ал. 2 ГПК сумата 2 325 лв.** – разноски за производството пред САС, **като ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ ИСКАНЕТО** за присъждане на разноски в останалата им част.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280 ГПК в 1-седмичен срок от връчването му на страните.

След влизане в сила на решението заверен препис от същото да бъде изпратен на Агенцията по вписванията за обявяването му в Търговския регистър.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____